

— Късно, следъ като дечурлигата си налѣгали, дърварьтъ почукалъ на вратата.

— Нося ти кокошката, Крайненецъ! Хайде, давай тритѣ желтички, че много бързамъ.

— Тежичка кокошка! — повдигналь я на ръце Горчо. Чудновата кокошка, а?

— Дай паритѣ и бжди благодаренъ, — рекълъ хитрецьтъ. Такава кокошка въ сто години веднажъ се излюпва...

Далъ му Горчо тритѣ желтички и прибралъ кокошката. На зараньта съ нетърпение зачакалъ да му снесе петьтъ яйца.

— Кжде сж петьтъ яйца? — намусена го запитала жена му.

— Много бързашъ! — сопналь и се Горчо. До довечера има много време!

Стъмнило се, ала кокошката не снесла нито едно яйце.

— Ще видимъ утре, — самъ се успокоявалъ Крайненеца.

Но и утре и въ други день кокошката не имъ снесла нито едно яйце!

— Бре, да се не види! — завайкаль се Горчо, — на вѣтъра козичкитѣ, па и магаренцето...

— Видѣ ли, каква глупость стори, — мърморила му стрина Горчовица. Не ти ли думяхъ, да не ги продавашъ? Сега съ какво ще прехранваме дечицата си?

Рипналь Горчо, грабналь кокошката и право при сждията.

— Измами ме тоя хубосникъ, взе ми тритѣ желтички за тая глупава кокошка, — разхленчилъ се Горчо Крайненеца! Заради нея децата ми отъ гладъ ще пукнатъ...

Сждията заповѣдалъ да доведатъ лъжеца. Изправиль се той предъ всички и се заоправдавалъ:

— Тая е съвсемъ друга кокошка, господинъ сждия. Той е продалъ моята чудновата кокошка, а сега показва тая оскубана кокошка. Моята кокошка носѣше по петъ яйца на день.

Сждията помѣлчалъ, усмихналь се подъ мустакъ. па се обърналь къмъ Горчо:

— И ти съ всички си умъ му повѣрва, че има кокошки които снасятъ всѣки день по петъ яйца?

— Голѣма лъжа ми скрои този нашенецъ! — въздъхналь Горчо.

— За голѣмата лъжа, скжпо се плаща, — рекълъ му сждията и го изпратилъ да си върви, а на лъжеца взели още три желтички и му ударили петъ дрѣнови тояги, та кога лъже други пжтъ, хемъ да си спомня за „чудната кокошка“, хемъ да го присърбява отъ жилавитѣ дрѣнови тояги...

